

Marjon Woudstra: 'Dan word je toch een leuke tante!' Uitgeverij van Brug, Nijkerk 2009. ISBN: 9789065232304 Zie ook www.uitgeverijvanbrug.nl (Geboortezwangerschapsproblemen/Kinderloosheid/1)

Soort boek/Stijl: Persoonlijk verslag van Marjon Woudstra over de 13 jaren dat zij bezig was om kinderen te krijgen via de natuurlijke weg, tot aan Kunstmatige inseminatie met donorzaad (KID) en intra uteriene inseminatie in de vagina (IUI). In schuin gedrukte stukken staan ervaringen van haar partner opgetekend en een bijdrage van vriendin Eva die ook kinderloos bleef. Toegevoegd zijn ook een afkortingen, begrippen een behandelingenlijst en een lijst met informatieve adressen. Goed geschreven, makkelijk leesbaar.

Over de schrijfster: Marjon Woudsta (1961) is communicatieadviseur en tekstschrijfster. Zij werkt voor organisaties binnen de gezondheidszorg en voor de overheid. Ze is getrouwd met Kees Nix, die drie kinderen uit een vorig huwelijk heeft. Zij wonen in Broek in Waterland met hond Chica. Zij is (in 2008) tante van Bink, Walt, Olle, Giepje en Saar.

Korte beschrijving: In dit boek beschrijft Marjon Woudstra hoe zij een kinderwens ontwikkelde en wat dat voor gevolgen had voor haar leven en haar relatie. Om haar heen krijgen steeds meer broers, zussen en vrienden kinderen, ook al gaat dat niet altijd van een leien dakje. Duidelijk beschrijft zij hoe haar kinderwens aanwezig blijft, ook als er andere zaken in haar leven gebeuren. Marjon wil kinderen en probeert Kees, die 19 jaar ouder is en gesteriliseerd, over te halen om zijn sterilisatie ongedaan te maken. Kees stemt daarin toe maar het lukt dan toch niet om via de natuurlijke weg kinderen te krijgen. Marjon en Kees beschrijven hoezeer zij verschillen in hun kinderwens. Zij houden van elkaar en blijven uiteindelijk ook bij elkaar. Maar dat gaat niet zonder slag of stoot. Kees staat niet achter de behandelingen van Marjon met KID. Zijn kinderwens is minder groot, hij heeft al drie kinderen en is teleurgesteld in het vaderschap. Als Marjon toch doorzet, gaan zij zelfs een tijdje uit elkaar. De problemen binnen hun relatie beperken zich niet alleen tot het verwerken van hoop, verdriet, teleurstelling, angst en allerlei andere gevoelens die echtparen hebben gedurende de behandelingen binnen de gezondheidszorg voor hun kinderloosheid. En hoewel Marjon Woudstra één keer (en misschien wel meerdere keren) zwanger raakt, blijft ze uiteindelijk kinderloos. Kees en Marjon kiezen toch voor elkaar, nemen een hond en kunnen uiteindelijk, als Marjon zich heeft neergelegd bij het kinderloos blijven, genieten van neefjes en nichtje.

Wat viel op: Hoe openhartig Marjon beschrijft dat het vooral haar wens is om kinderen te krijgen en niet die van haar partner, die al kinderen heeft. Hoe ver ze daarin wil gaan en hoeveel problemen dat binnen hun relatie oplevert, hoewel ze uiteindelijk voor elkaar blijven kiezen. Zo lezen we over overeenkomsten en ook verschillen in ervaringen van paren met een kinderwens. Diversiteit binnen ervaringen die ook anderen zullen hebben met kinderloosheid. (vgl. bijvoorbeeld: Fidessa Docters van Leeuwen: 'Het gezicht van kinderloosheid.' (2006), Imogen Edwards-Jones (vert. Marijke van der Horst): 'De ooievaarsclub.' Hoe ik alles probeerde om zwanger te worden.(2008), Denise Hilhorst: 'Open zenuw'. Vruchtbaarheidsproblemen en je omgeving. (2007) (zie de desbetreffende categorie op www.patientervaringsverhalen.nl)
Natuurlijk maakt ook uit dat Marjon Woudstra kinderloos blijft en getrouwd is met een man die al kinderen heeft. Het boek wordt nog completer door de stukjes die

Kees erbij schrijft, omdat zo ook het perspectief van een partner en wat die meemaakt beschreven wordt.

Citaten: Pag. 34-35: ‘Ik wil de mogelijkheid voor KID openhouden. Voor Kees hangt dit als een donkere wolk boven zijn hoofd, dat wordt in het gesprek met vrienden duidelijk. “Het maakt toch niet uit of je de biologische vader bent, het gaat om het vaderschap in het dagelijks leven” zegt de vriend. Ik zie Kees schrikken en denken: daar begint het gedonder weer...Dadelijk is de ICSI mislukt en dan komt KID weer ter sprake. (...) Ik voel me alleen. Ik ben somber over hoe het is en verder moet, ook Kees tobt. (...) *Ik was het totaal oneens met de opmerking dat het niet uitmaakt of je biologische vader bent (...) Ik dacht: mag ik dat alsjeblieft zelf uitmaken! Ik moet jou nog zien als het bij jullie niet lukt! (...) Het is bijna hetzelfde als: als je zelf geen kind kunt krijgen word je toch een leuke tante.*’

Pag. 61: ‘In een onderzoek over kinderloosheid lees ik dat het ‘een toestand van onwelbevinden is, die groter is naarmate de kinderwens dieper is’. Inderdaad, ik bevind me al jaren in een toestand van onwelbevinden. Ik onderneem weinig actiefs, ben vaak moe en apathisch. Of hyper.’

Pag. 69: ‘Meike belt: ze is weer zwanger. Eindelijk! Ze is godverdomme wel de vierde in twee weken die me vertelt dat ze zwanger is.’

Pag. 88: ‘Op het moment dat je definitief een punt zet achter het willen krijgen van een kind, begint een periode van afkicken. Niet meer temperaturen, geen hormonen meer, niet meer naar het ziekenhuis voor echo’s enzovoort. Op dat moment zal je niet geloven dat het leven weer leuk kan worden. Toch is dat zo. Het is simpelweg een kwestie van tijd.’

Recensies: De Volkskrant boeken:

http://kunst.volkskrant.nl/boeken/recensie/9789065232304/dan_word_je_toch_e_en_leuke_tante21/woudstra (...) ‘Dan word je toch een leuke tante’ beschrijft zo de strijd tussen twee mensen die van elkaar houden maar elkaar door een eenzijdige kinderwens dreigen te verliezen. In de dertien jaren gaat ook het ‘gewone leven’ door. Voor de schrijfster lijkt het alsof ze er maar half aan deelneemt. Alsof het echte leven pas begint als ze zwanger is. Goedbedoelde raad van vrienden en familie ‘dat er meer is dan het hebben van een kind’ valt per definitie verkeerd, net als opmerkingen als ‘Dan word je toch een leuke tante’ of ‘Dan neem je toch een hond...’ Het verdriet om ongewenste kinderloosheid gaat nooit weg, maar wordt wel minder. De kunst is (weer) plezier te hebben in je leven. Te accepteren en te genieten van hoe het is. En, als het meezit, als leuke tante, met hond!

Ouders van nu: “Marjon Woudstra probeerde dertien jaar lang om moeder te worden. Helaas zonder happy end (...).”

Freya: “Een vlot geschreven boek met als leuke bijkomstigheid dat – eindelijk! – ook eens het perspectief van de man wordt belicht. Daarin onderscheidt het boek zich zonder meer van andere ervaringsverhalen (...).”